

ca. 300,000 Kr. af Staten til saadanne Laan, og jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at Betingelserne for Laanene have været i Orden. Dette vil altsaa sige, at Kommunerne i de sidste Aar i ganske anden Grad end tidligere have været tilbøjelige til at støtte Fiskerne. I flere Aar har nemlig ikke tilnærmelsesvis det Beløb, der var bevilget — det har, som bekendt, ingen Sinde overskredet en Sum af 100,000 Kr. — været udlaant, fordi Begæringerne ikke kom ind i et saadant Antal, at Beløbet kunde bruges, idet Kommunerne ikke turde og ikke vilde være med til at hæfte for Laanene. Nu er dette altsaa i høj Grad forandret, og jeg vil da henstille, om ikke den højtærede Minister og det høje Ting her kunde enes om, at der stilledes til Ministerens Raadighed et saadant Beløb, som i det kommende Finansaar maatte blive ønsket til Laans, uanset om det er betydeligt større end det Beløb af 100,000 Kr., som hidtil har været til Raadighed. Jeg henstiller, om man ikke kunde enes om denne Foranstaltning som midlertidig, indtil man kom til en Ordning paa en helt anden Basis, enten det blev i Form af en Kreditforening, en Bank, eller, som jeg kunde tænke mig, noget paa Grundlag af Reglerne om landøkonomiske Forskudsforeninger. Det er nemlig saaledes allerede nu, at Fiskerne paa Vestkysten siger: Vi kunne ikke drive vort Erhverv, vi kunne ikke erhverve det fornødne paa Havet, naar vi ikke faa Motorer lagte ind i vore Baade. Og det er vist rigtig nok. Jeg tror derfor, det er nødvendigt, hvis man ikke vil udsætte sig for, at en stor Del af Vesterhavsfiskeriet gaar til Grunde, at søge paa en eller anden Maade at komme Vestkystfiskerne til Hjælp. Jeg vil da anbefale, at man, som en rent foreløbig Foranstaltning, enes med Ministeren om at stille et langt større Beløb til hans Raadighed end det, som han hidtil har haft til Raadighed. Man maa nemlig lægge Mærke til, at der ikke er Spor af Risiko for Staten ved at give disse Laan, i enhver som helst Udstrækning kan jeg gerne sige. Der gives nemlig ikke nogen større Sikkerhed end den, en Kommune kan give. For Kommunens Bestyrelse er jo pligtig til i Mangel af rettidig Betaling til sin Kreditor — og Statskassen er i dette Forhold Kreditor — naar den altsaa ikke har Midler til at efterkomme sine Forpligtelser, at paaligne alle Kommunens Beboere det fornødne. Der er altsaa ingen Grænse i saa Hen-

seende, saa længe en Kommunes Beboere overhovedet eje noget, kan man gerne sige. Alene af denne Grund mener jeg, at der ingen Risiko er ved at yde Laan i meget stor Udstrækning. Men jeg er overbevist om, at Fiskerne ville være langt mere taknemmelige, naar de kunne faa Laan paa en saadan Maade, at de kunne undgaa at gøre Tiggeransigt, for at bruge et populært Udtryk, lige over for Kommunerne. Jeg kan derfor i høj Grad anbefale, at vi komme til en anden Maade for Laanene.

Jeg er, og jeg tror, jeg tør sige det paa Fiskernes Vegne, den højtærede Minister meget taknemmelig, fordi han har efterkommet et Løfte fra i Fjor — hvad ingen har tvivlet om, at han vilde efterkomme — om at optage paa Finansloven et Beløb til Anskaffelse af en anden Redningsdampér; men jeg er navnlig i høj Grad taknemmelig for, at Ministeren har taget en anden Sag op, som virkelig fortjente i høj Grad at efterses nærmere, nemlig Redningsmandskabets Lønninger. Der er vel neppe en samfundsnyttig Gerning i vort Land, der hidtil har været saa daarlig betalt som netop Redningsvæsenet, og det bør man dog ikke kunne sige med Rette. Det har derfor været mig en overordentlig Tilfredsstillelse — og jeg tillader mig, som sagt, i den Henseende at optræde som Fiskernes Repræsentant — at se, at den Forbedring, som den højtærede Landbrugsminister foreslaar i Vederlag til Redningsmandskabet, maa siges at være meget respektabel. Man vil maaske endogsaa sige, at den er meget flot, da Forøgelsen udgør omtrent $\frac{2}{3}$ af de hidtilværende Lønninger, men det er saamænd langt fra flot, det vil ingen kunne sige, naar de efterse, hvad det er for Summer, det drejer sig om, og hvad det er for Vederlag, der gaar i hver enkelt Redningsmands Lomme. Et Vederlag, der kulminerer med en Sum paa 360 Kr. aarligt for Formanden, og som endogsaa for enkelte, og det ikke saa ganske faa, kun udgør det meget beskedne Beløb af 60 Kr. — og paa dette Punkt er Forhøjelsen endogsaa 100 pCt. — kan ikke siges at være nogen dadelværdig Fløthed. Jeg vil ingenlunde dadle dem, jeg vil tværtimod i høj Grad sige Tak og yde min Anerkendelse for, at dette Forslag er stillet. Jeg er ganske overbevist om, at der er ikke noget Medlem her i denne Sal, der vil modsætte sig, at denne Bevilling gives.

Jeg vil ogsaa gerne yde den højtærede